

Proloog

Als jij iets zou vinden in een verlaten dorp en van een vergeten wereld, zou je het oppakken? Jarenlang onaangeraakt door de mens. Niemand die het ziet, niemand die er naar kijkt. Veel dingen gaan verloren op deze manier. Zo zou het ook hiermee zijn vergaan, maar een toevallige ingeving, een willekeurige keuze van locatie en een juiste beslissing, gepaard met een ongeëvenaarde eigenwijsheid van de hoofdpersoon van dit verhaal verandert deze koers naar vergetelheid. Waar houdt toeval op en maakt plaats voor het lot?

Ergens diep in het binnenland van Catalonië, daar waar de ongerepte natuur van het gebergte van de Prepyreneën het overneemt van het bewerkte arbeidersland, ontmoeten twee vreemden elkaar:

Martí knielde bij haar neer, ‘waar doet het pijn?’

‘Mijn enkel,’ antwoordde ze droogjes. Ontzet besefte dat ze nu helemaal geen manier meer had om weg te komen. Hoewel, bij nader inzien, was de enige manier de man die nu voorzichtig de laars van haar opzwellende voet haalde. Hoewel, voorzichtig was een groot woord.

‘Auw,’ klaagde ze demonstratief.

‘Dat ziet er niet zo best uit,’ constateerde Martí.

‘Zo voelt het ook niet.’

Hij stak een hand naar haar uit en haalde, onverstoord door haar terugdeinzen, een verrotte olijf die tegen haar schouderbeen plakte weg. Haar vest hing half om haar schouders, waardoor het lage décolleté van het knalrode truitje wat ze eronder aan had goed te bewonderen was. Iets wat hij schaamteloos deed. Ze hield gespannen haar adem in en schoof haar hand langzaam naar de zaklamp dat vlak naast haar lag. Ze voelde eerst een harde steen en sloot haar vingers er stevig omheen. Als hij iets probeerde zou ze ervoor zorgen dat hij er spijt van kreeg. Maar hij knipperde even en richtte zijn donkerbruine ogen vragend omhoog.

‘Als ik je help, kun je dan opstaan?’

‘Als je dezelfde taak uitvoert als een hijskraan dan is het antwoord ja, ik denk het wel.’

Met moeite hielp hij haar overeind.

‘Waar zijn je autosleutels? Ik breng je naar een dokter in ‘Trempe.’

‘De auto doet het niet,’ antwoordde ze terwijl ze aan hem hing als een dweil zonder stok.

‘Start hij niet?’

‘Nee.’ Ze besloot dat zo min mogelijk informatie het beste was. In dit geval.

‘Ik kan wel een kijkje nemen, ik ben automonteur.’

Een grimas gleed over haar gezicht, natuurlijk was hij automonteur. Nu kon ze er niet langer omheen draaien.

‘De benzine is op.’

Er viel een pijnlijke stilte. Elisenda haalde diep adem, dit was absoluut een laagtepunt in haar leven.

Een dag eerder:

Hoofdstuk 1

DIVENDRES - VRIJDAG

De geasfalteerde weg hield op, Elisenda fronste haar netjes geëpileerde zwarte wenkbrauwen. Nu al? Claramunt, drie kilometer, stond er op het bordje voor haar. Hopelijk schuilde er een onoverwinnelijke jeep in haar knalrode Seat Ibiza. De paar krassen en deukjes erin getuigden uiteindelijk van karakter. Of van slecht rijgedrag. Van de medeweggebruikers.

Een pluk zwart zigeunerhaar, geërfd van een Roemeense overgrootvader, viel voor haar ogen en ze blies het weg. Het moderne kapsel met bruine highlights hing futloos over haar schouders, de oliebehandeling tegen pluizigheid van de dag daarvoor was op een vochtige dag als deze zinloos.

Het gebied van *La Terreta* was nog herkenbaar als ooit volop beteeld land, maar werd nu langzaam overwoekerd door jonge bomen en struiken. Een vluchtige blik naar links deed haar op de rem trappen. Ze kon het profiel van een dorp zien, verder de heuvel op en herkende het gelijk. De kerktoren en de huizen, gebouwd op de top van een langgerekte heuvel. Ze klemde haar handen stevig vast aan het stuur en reed opgetogen verder.

Het was nu niet ver meer en dat was maar goed ook, de knapperige *kiko's* waren kilometers terug al verorberd, het water was warm en het duurde niet lang meer of het was etenstijd. Nu in de lente werden de dagen weer langer, maar niet zo lang dat ze tot acht uur kon wachten met een goede slaapplek zoeken en sprokkelhout voor het vuur. Zou ze een huis inbreken en de open haard proberen?

Elisenda hield niet van uitgebreide voorbereidingen treffen, ze had geen plan A, laat staan een plan B of C. Ze besloot alles liever ter plekke. Improvisatie was haar altijd prima afgegaan, afgezien van de talloze keren dat ze bij een concert naar de wc moest. In die stinkende plastic hokjes waren altijd ondergeplaste wc-brillen en géén wc-papier. Maar daar was ze nu wel op voorbereid. In de achterbak, tussen de tent, haar koffer en het gaspitje lag een draagbare wc en een pak van donzig zacht wc-papier. Haar broer zou haar keihard uitlachen als hij het zou zien. Ze voelde de inmiddels vertrouwde steek in haar borst en vermande zich. Piekeren had ze al veel te veel gedaan en dat had helemaal niets geholpen. Het was zijn keuze geweest alle banden te verbreken. In de verte hoorde ze een paar honden blaffen. Na alle drukte van het Mobile World Congres was het

heerlijk om alleen te zijn, zonder iets te hoeven. Zonder een bazin die dacht dat ze op alle uren kon bellen. Het was drastisch om een lang weekend weg te vluchten naar een verlaten oord, maar het was of dat of een burn-out. Ze merkte aan alles dat ze weer op het punt stond om daar aan onder te gaan, net als een aantal jaar terug. Ze had steeds vaker hoofdpijn, slapeloze nachten en concentratieproblemen. Nog een paar gaten dwongen haar opnieuw de gedachten op de weg te richten in plaats van alleen haar ogen. Ze schakelde terug naar de tweede versnelling en gaf mompelend wat opbeurende complimentjes aan haar auto. De weg was nu echt geen weg meer te noemen. Het pad kronkelde steeds steiler en hobbeliger omhoog en ze schakelde zelfs terug naar de eerste versnelling. Ze grabbelde in haar tas, waar waren haar sigaretten? Ze was geen echte roker. Het ging haar meer om even de tijd stil te zetten. Dat deed je niet zo snel meer tegenwoordig, de stiltes moesten gevuld worden met radio, tv of internet. Elisenda gaf het niet graag toe, maar ze nam zelfs haar iPhone mee naar de wc, om zo de tijd 'nuttig' te besteden. Ze trapte hard op de rem, Claramunt torende rechts boven haar uit. Ze was er. Op de Google foto's vond ze het er idyllisch uit zien vanwege de hoeveelheid groen, maar nu ze er van een afstandje naar keek, besepte ze pas dat dat eigenlijk geen goed teken was. De paar huizen die nog een beetje statig overeind stonden werden overmand door de natuur. Je zou het mooi kunnen vinden. Als je van stervende dingen hield.

Een ogenblik lang hoorde hij een vlaag muziek, gemengd met de optrekkende motor van een auto. Hij schudde zijn hoofd, die *guiris* wisten nooit hoe ze een heuvel in de juiste versnelling moesten nemen, noch dat ze vóór een scherpe bocht moesten afremmen, niet tijdens. Hij nam aan dat de auto vol zat met jonge mensen, onwetend en gelukkig. Op zoek naar avontuur in de wildernis. Nog niet zo lang geleden zou hij daar jaloers op zijn geweest, of zou hij er zelf ook in zitten. Ten slotte was hij nog niet zo oud, tweeënveertig was nog aan de goede kant van de vijftig. Hij bromde de honden toe dat ze stil moesten zijn en trok ze weg bij de schuurdeur. Als ze weer achter een auto aan zouden gaan, zou hij niet meer uren naar hen op zoek gaan, stomme beesten. Je zou toch denken dat ze genoeg verstand en reukvermogen hadden om weer terug te keren naar de enige man in de wijde omgeving die ze eten gaf. Hij smeerde zijn vette handen af aan een oude doek en gooide het op de werktafel. Hij trok zijn wollen ruiten jas uit, de schuur was kil, maar het harde werk had hem genoeg opgewarmd om in overhemd verder te gaan. Hij bevestigde de

voorlader aan de kleine tractor en startte de motor. Zijn mondhoeken krulden tevreden omhoog toen het loodzware ijzeren ding iets omhoog kwam. Het leek erop dat het hem gelukt was de hendel te maken. Nu zou hij pas echt vooruitgang boeken met de puin die zijn vader de afgelopen jaren had verzameld. Hij wreef het zweet van zijn voorhoofd met de rug van zijn handschoen en schudde zijn gitzwarte haar, met hier en daar een pluk grijs, weer naar achteren. Hij moest opschieten, de zon raakte al bijna de berglijn in het westen. De tractor pruttelde over de harde aarde, enkele stenen schoten weg. Martí wendde zijn gezicht af van de amandelbomen, de kostbare herinnering aan hoe hij als kleine jongen de noten met een zware steen stukbrak en ze achter elkaar verorberde, was nu net zo bitter als de huidige smaak ervan. De olijfbomen kon hij waarschijnlijk nog wel redden, maar de amandelbomen zouden als brandhout moeten dienen. Hij zou in ieder geval vanavond dicht bij het haardvuur in zijn opgeknapte woonkamer kunnen zitten, met een warme hap in zijn buik. Die gedachte klaarde hem wat op.